

PHØNIX

RENSYREDE

og

- MALTEDE -

Rug og
Hvede **Brød.**

Bemærk dette Mærke

Leverandør til

Den Suhrske Husmoderskole.

om den prægtige Provst Jørgen Høegh, der rykkede ind efter ham, og som giftede sig med den 30 Aar yngre Ilse fra Herregaarden, som hun og hendes Moder og Søster maatte forlade efter Faderens Død; — om hvorledes hun virkede fortryllende paa alle de Gæster, der kom i Præstegaarden, til hvilke Henrik Trolle hørte, indtil han og hun opdagede, at de elsker hinanden. De ses da ikke i 22 Aar, før hendes Mand er død som Biskop i Viborg, og, skønt Trolle har været gift i Mellemtiden en halv Sned Aar, vækkes hans Kærlighed atter til Live, da hun pludselig den samme Aften, hvor alle disse Minder er passeret Revy gennem hans Hjerne, staar lyslevende for ham og tilbyder ham sin uforandrede Kærlighed.

Man maa være stærk Romantiker for ikke kunstnerisk at stødes af saa tilpas indtræffende Foreteelser; det sker da ogsaa kun i Romanerne. Men det er Synd, at Forf. ikke formaar at arbejde sig ud af disse gamle Rammer, for hun fortæller ellers saa brillant. Hun kan endnu ikke frigøre sig for saadanne usandsynlige Scener som f. Ex. skildres paa Side 75, hvor Henrik Trolle, da han

efter mange Aars Fraværelse en Aften kommer til den gamle Præstegaard og med Ryggen mod det gamle Stendige i Minderet om sin Mor synger ud mod den pragtfulde Solnedgang: »Der staar et Slot i Vesterled«, og da han betaget afbryder Sangen, hører denne fortsat af »en fugleklar Stemme bag sig, hvorpaa han uden at vende sig synger Resten af Verset sammen med den. Saadanne Scener er lavede. Værre er det, at hun lader en delvis lignende Scene foregaa Side 111, da han næste Gang kommer til Præstegaarden; og endelig paa Side 210 gentages den første Scene med Vexelsangen, hvor Ilse efter de mange Aars Forløb kommer til ham for bestandig at blive hans.

I det hele føles Bogens Slutning stærkt villet og uden det Sandsynlighedspræg, som vi nøgterne Nutidsmennesker nu engang fordrer. Forf. lør fremtidig give Afkald paa denne cadeau til Galleriet. Hendes Kunst er jo dog lødige nok til ogsaa at kunne gøre Virkning i Parkettet.

— F. —

Edith Rode: *Pige.* — 170 Sider. — Erslevs og Hasselbalchs Forlag. København.

En fin, men ikke fuldt udført psykologisk Studie af en lille og ung Piges Tanke- og Følelsesliv. Forf. vil vise, hvor ofte Forældre og andre af Børns Foresatte griber galt i deres Bedømmelse og Behandling af disse, og hvor lidt de i Grunden gør sig Umage for at forstaa dem; og hun er lige ved at hævde, at der i Grunden ingen Forstaaelse er mulig, fordi, som hun et Sted lader en ung Pige sige om sit og Moderens indbyrdes Forhold: »Generationernes Blufærdighed er imellem os. Alt, hvad vi ved om hinanden, har vi lyttet os til — af Kærlighed, — jeg vilde tie om det, som mest fyldte mit Hjerte.«

Bogens bedste Del er Barndommen. Man faar megen Sympati for den lille Pige, der i Skolen ved en Morgenandagt kommer til at smile af et eller andet under Præstens Tale, og som af denne kaldes op for at sidde paa den Stol, hvorfra han taler, og som føler, at der derved er beredt hende en saadan Ydmygelse, at hun fra det Øjeblik beslutter at ville være »ond«, indtil hun falder paa at bede til Gud: »Lad ham brænde evigt i Helvede, elskede Gud, ellers kan jeg aldrig blive god«, og

Mary Steen,

kgl. Hoffotograf.

22

Amagertorv Nr. 4, 3.

Har De prøvet

de delikate

Kløver-Byggryn

af ny dansk Byghøst

i Stedet for Havregryn og Riis?

Faas i 1 à 2 Punds Kartons til

28 og 54 Øre.

Kogetid 5 Minutter.

hun tror at se Guds milde Ansigt nikke alvorligt til hende uden Vrede.

Man forstaaer ogsaa hendes Skuffelse over Faderens Mangel paa Forstaaelse, da hun engang skrifter for ham, at hun under en pludselig Indskydelse har været saa »ond« at sige til en gammel, døv Skorstensfejer, som hun iøvrigt godt kunde lide: »Fjols«, »Bølle«, »Mandfolk«, »nærig«, og Faderen saa kun svarer: »Nærig? Det er jo noget rent Sludder«; og tilføjer lættet: »Men Manden er jo heldigvis døv. Han har ikke forstaaet et Ord« — Hun syntes derimod, at det netop var ondt, fordi han var døv.

Hendes Bachfischeforelskelser er vistnok meget naturlige og tilforladelige, baade deres Skyhedsøjeblikke og Hengivelsesstunder og ikke mindst ved den dem prægende komplette Hensynsløshed overfor den tilfældige Genstand; men disse Ytringsformer, som de her er skildrede, er dog vistnok særlig københavnske, — eller var det ialt Fald indtil for faa Aar siden, — nu er vistnok de større Provinsbyer komne godt med. Landtyper er det ikke, hun skilddrer.

Bogens sidste Fortælling falder, synes det os, noget udenfor den øvrige Del; idet Skildringen væsentlig drejer sig om en anden ung Piges Forelskelse i en Pensionatslærer i Schweiz; den har egentlig ikke megen Betydning for Hovedpersonen uden som Episode; men dermed slutter Forf., og man føler sig lidt fløv om Munden, thi mere end en Mundsmag er hele Bogen i Grunden ikke.

Fotograf **Karen Klitgaard-Nielsen** Kjøbmagergade 6, (Elevator). Moderate Priser.